

519. Jézus, ki a sírban valál

Vad Péter Zsigmond

1. Jé - zus, ki a sír - ban va - lál, Ál - ta - lad meg - halt a ha - lál, Az é - let pe - dig fel - tá - ma - dott,

Mert szent tes - ted meg nem rot - ha - dott. Él a Jé - zus, a mi fe - jünk, Ke - resz - tyé - nek, é - ne - kel - jünk,

Ül - vén hús - vét ün - ne - pe - ket, Új győ - ze - del - mi é - ne - ket.

2. Hol van, koporsó, hatalmad? Elveszett nyert diadalmad.
Hová lett, ó, halál, a fullánk, Melyet fensz már régóta reánk?
Már nem rettegünk miatta, Mert Jézus meghódoltatta
Ama félelmek királyát, Megnyitván sírjának száját.

3. Nincs már szívem félelmére Nézni sírom fenekére,
Mert látom Jézus példájából, Mi lehet a holtak porából.
Szűnjetek meg, kétségeim, Változzatok, félelmeim,
Reménységgé, örömkké, Mert nem alszom el örökké.

4. Sőt, hiszem, hogy e tört cserép Edény leend még egyszer ép,
És tetemim megépíttetnek, Bár veséim megemésztetnek.
Gyalázat elvettetése, De pompás lesz kikelésem,
Új eget látván ezekkel Az újra megnyílt szemekkel.

5. Jézus, segíts engem ebben, Hogy éltem folyjék szentebben,
És hogy ne menjek ítéletre, Támassz fel engem új életre.
A te Lelkednek ereje Az új életnek kútfeje;
Hogy hadd legyek élő személy, Lelked által énbennem élj!

